

Povești regăsite
și respuse de

Brad
Florescu

Ce a uitat călătorul

Ilustrații de
Ștefan Georgescu

Editura Frontiera
2022

CUPRINS

Cuvânt-înainte al autorului	6		
Profetul și clătita	8		
Ce copil ascultător!	11		
Maimuța pofteste o iahnie	16		
Cum să te ferești din calea hărniciei	20		
Omul cu picior de câine	22		
Pelerinajul șoriceilor	27		
Femeia cea evlavioasă	31	48	John nebunul și Michiduță
Ce a uitat călătorul	33	56	Ramon Puturel
Cum a ajuns Anansi personaj de poveste	37	58	Doamna Brutaru
Ce noroc că suntem trei!	41	64	Cum s-a îmbogățit Suan
Cum a apărut ploaia	45	70	Preaplinul lui Dumnezeu
		75	Broscoiul care a văzut Osaka
		79	Cel ce mergea pe apă
		81	Cum au ajuns pe cer Soarele și Luna
		84	Despre autori
		86	Colofon

Profetul și clătita

Poveste
levantină

Trei pelerini se îndreptau spre Mecca. După ce merseră multe zile prin deșert fără să întâlnească țipenie de om, rămaseră fără mâncare. Și nu se zăreau la orizont niciun oraș, nicio oază de unde să-și fi putut cumpăra ceva de-ale gurii. De vânat, nici vorbă: în deșert nu trăiesc decât scorpioni, care-s foarte ațoși.

Cum stăteau ei așa, cu burțile lipite de spinări la umbra unui smochin uscat, prin fața lor trecu rostogolindu-se o clătita.

Pelerinii o culcară la pământ, o aduseră în tabăra lor și o acoperiră cu o tupsie de argint.

— Mda, e prea mică pentru toți trei, zise primul pelerin.

— Dar e suficient de mare cât să pună pe picioare măcar pe unul dintre noi, zise al doilea. Care-o mănâncă?

— Eu zic să facem așa, zise al treilea. Ne culcăm – că oricum e târziu – și mâine dimineață fiecare povestește ce-a visat. Care-a avut visul cel mai frumos, acela să mănânce clătita.

— Bună idee!

— Hai la somn imediat, să nu irosim vremea de visare!

Se băgară în corturi, iar după numai câteva minute deșertul răsuna de sforăiturile călătorilor noștri.

La răsăritul soarelui, cei trei se adunară din nou în jurul tupsiei. Zice primul:

— Să vedeți vis minunat ce-am visat! Se făcea că am călătorit în trecut, într-un timp tare de demult. Când am ajuns acolo, m-a întâmpinat un bătrân care semăna cu Profetul. Mi-a zis așa: *Tu te tragi din neam mare, de califi, și trebuie să*

duci mai departe seminția ta. Se cuvine ca tu să mănânci clătita.

— Strașnic vis, zice al doilea. Dar să vedeți ce-am visat eu! Se făcea că am călătorit în viitor, într-un timp pe care nici cu gândul nu-l putem gândi. Și acolo m-am întâlnit cu un bătrân care semăna foarte bine cu Profetul. Mi-a zis: *Din tine se vor naște oameni de seamă, imami și războinici, prinți și scriitori. Trebuie să trăiești! Mănâncă clătita!*

— Extraordinar, zice al treilea.

— Păi și tu? Tu ce-ai visat? îl îmboldiră ceilalți doi.

— Cum dormeam eu așa, am călătorit în prezent, chiar în zilele noastre. Când deodată, mi s-a arătat în vis un bătrân care semăna leit cu Profetul.

— Și ce ți-a zis?

— Mi-a zis așa: *Scoală-te acum, Hasane, și mănâncă clătita!*

— Și ce-ai făcut?

— Ce era să fac? M-am ridicat cu greu din așternut – că eram rupt de oboseală – m-am dus la desagi, am scos clătita și-am mâncat-o. Dacă așa a zis Profetul...

Ce copil ascultător!

O iarnă ca-n povești învăluiseră satul. După ninsorile din ultima săptămână, totul era alb, iar picioarele tăietorilor de lemne, bărbați înalți cât bradul, se afundau în zăpadă până dincolo de genunchi. Fumul din sobe plutea liniștit pe deasupra caselor, purtând cu el mireasmă de plăcinte și fripturi. Pe cât era de frumos, pe atâta era de frig, așa cum se și cuvine să fie iarna, iar doamna Nadejda îi strigă micuțului Vasili din bucătărie:

— Vasea, fugi până în crâng și adu niște lemne de foc, să încingem oleacă soba.

Băiețelul ieși din odaia lui, se îmbracă, își puse cizmele și tocmai o zbughea pe ușă, când auzi din nou glasul mamei:

— Și nu uita să-ți pui căciulă! Sunt minus zece grade afară!

Vasea se întoarse la cuier, își puse căciula pe-o ureche – mai mult de gura mamei, că lui arareori îi era frig – și plecă fluierând spre păduricea de lângă sat. Aburi groși îi ieșeau din gură odată cu fluieratul, iar nasul i se înroșise de la frig, dar nici că-i păsa: ieșirea după lemne era cel mai plăcut moment al zilei. Încins de hoinăreală, băiatul își scoase căciula din cap și-o îndesă în buzunar ca să vadă și să audă mai bine. Iar când ajunse la marginea crângului se apucă să adune lemne. Și, de la atâta aplecat și smucit și frânt și săltat, căciula îi alunecă din buzunar și căzu în zăpadă. Însă Vasea nu băgă de seamă, iar după un ceas de muncă porni agale către casă cu o sarcină zdravănă de vreascuri în spinare.

Nici nu dispăru bine băiatul pe potecuță că un șoricel care trecea pe-acolo văzu căciula și se strecură într-însa.

— Ce căciulă moale și caldă! Aici am să iernez, la adăpost de vânt și de frig.

Șoricelul își așternu culcuș într-un colț al căciuliței și adormi dus. Când îi era somnul mai dulce, auzi de-afară un glas familiar: era pârșul.

— Chiar că ce căciulă caldă și moale, zise acesta frecându-și lăbuțele. Și pare destul de încăpătoare ca să mă culcușesc și eu în ea. Că iarna e lungă și aspră prin părțile noastre. Nu-i așa, frate șoarece?

— Dar bineînțeles, răspunse șoarecele. Intră și te adăpostește, prietene pârș! E loc destul pentru amândoi și ne mai ținem și de urât până la primăvară.

Pârșul mulțumi, se cocoloși în fundul căciulii și adormi și el. După câteva clipe, trecu pe-acolo fâlfâind bufnița.

— Bu-hu-huu, ia te uită! O căciulă de lână! Ce cald și bine trebuie să fie înăuntru. Și pare destul de încăpătoare. Hei, șoarece, aș intra și eu nițel să-mi încălzesc penele degerate.

— Intră, cumătră bufniță, e loc și pentru matale.

Bufnița se înghesui între șoarece și pârș, băgă ciocul în pene și adormi. Dar nu apucă să picotească nici ea prea mult, că un alt glas se auzi de la intrarea în căciulă: pisica.

— Frumoasă! Frumoasă căciulă! Ce material, ce împletitură! Și ce de loc nefolosit într-însa! Amice șoarece, dacă mă lași și pe mine să mă ascund în căciula ta, promit să nu mai vânez fârtați de-ai tăi neam de neamul meu. Ce spui?

— Poftește, pisicuțo, și să uităm de dușmănie pentru totdeauna!

Șoarecele, pârșul și bufnița se strânseră cât putură ca să-i facă loc mâței. Aceasta mulțumi, se spală repede și se așternu la somn. Dar nici nu închise bine ochii, că se auzi glasul lupului.

— Ce noroc pe unii, dom'le! Să umbli creanga prin pădure și să dai de o asemenea căciulă călduroasă taman acum, în toiul iernii. Un asemenea dar ceresc se cuvine să-l împarți și cu ceilalți, nu să-l ții doar pentru tine. Cumetre șoarece, mă primești și pe mine în casa ta de lână? Că mi-a înghețat gâtul de nici nu mai pot să-l întorc.

— Cum să te refuz tocmai pe matale, cumetre lup? Intră, dar vezi că nu mai e prea mult loc.

— Ei, lasă, că ne-om înghesui noi cumva.

Într-adevăr, fu nevoie de multe ghionturi și suspine ca să-și facă loc și lupul. Căciula era de-acum umflată ca o minge din acelea de le rostogolesc băieții pe maidane.

— Măi să fie, ce-i aici? se auzi chiar atunci un glas de-afară. Așa o căciulă frumoasă și atâta lume bună înăuntru, ar fi de toată rușinea să lipsesc chiar eu. Frate șoricel, poți să te înghesui un pic ca să intru și eu în căciula matale? Că nu ocup prea mult loc, mă știi.

— Cum aș putea să te refuz, ursule? Poftește înăuntru! Dar fii cu grijă, să nu plesnească bunătate de căciulă.

Și ursul intră, cât era de mare, în căciula lui Vasea, de pâ-râia aceea din toate cusăturile. Iar ceilalți locatari abia mai puteau răsufli de atâta înghesuială.

— Gata! Gata, că nu mai e loc să arunci un ac, zise șoarecele, strivit între fundul gras al ursului și târțița dolofană a bufniței.

— Un ac poate nu mai încape, dar pe mine trebuie să mă primiți, că sunt foarte mititică!

— Furnico, tu lipseai!

— Ei, acum nu mai lipsesc. Iaca, mă furișez și eu aici, într-un colțișor, să-mi trag sufletul, că mult am mai trudit și azi.

Dar furnica nu mai găsi loc decât pe nasul ursului și taman acolo se așază. Ursul, simțind gâdilitura, slobozi un strănut atât de zdravăn, încât baierele căciuliței plesniră, iar animalele zburară toate care încotro, ca azvârlite din tun.

În vremea aceasta, pentru că se făcuse și mai frig, Vasea scotoci în buzunar după căciulă, dar nu dădu de ea. „Oi, oi, oi, să vezi ce-mi face mămica dacă mă întorc acasă cu capul gol!”

Băiatul lăsă lemnele în drum și făcu cale întoarsă, uitându-se atent după căciulița pierdută. Când ajunse înapoi în crâng, o găsi aninată de creanga unui brăduț tânăr. Era cam smotocită.

„Pesemne c-o fi luat-o vântul și-a izbit-o de copaci. Dar bine c-am găsit-o. Și uite, încă e caldă.”

Vasili luă căciula, și-o îndesă bine pe urechile înghețate și se întoarse degrabă acasă. Mama îl aștepta în prag.

— Ce copil ascultător ești tu, Vasea mamei! Ai adus și lemne și n-ai pierdut nici căciula... Hai să-ți dau o plăcintică!

